

— Боговетъ! безумный юноше! убѣди са, въ послѣдната си тѣзи минута, убѣди са че единъ е Богъ; не та ли учихъ въ затвора свещенный неговъ истинны? не плакахъ ли, не са ли молихъ за тебе? не мыслихъ ли азъ въ ревността си, въ бѣдствието си повече за твоео спасеніе отъ колького за моето?

— Добрый пріятелю, отговори съ серіозенъ гласъ аѳинянинътъ. Отъ уваженіе къмъ тебе азъ слушахъ думитъ ти, и духътъ ми са обладаваше отъ удивленіе, и една тайна наклонность ма влечеше къмъ убѣжденіето. Ако да не предлагеше да умремъ, отхвърлилъ быхъ може бы постепенно върованіята на моята религія, и приближилъ са быхъ повече до догмытъ на вѣрата ти, но въ послѣдната тѣзи минута за униженіе и за малодушіе считамъ пріеманъето на вѣра, въ единъ часъ страшенъ и ужасенъ, когато убѣжденіето трѣба да слѣдова подиръ здѣлото размыслише и обсъждане. Ако пріемяхъ сега вѣрата ти, ако са отречахъ отъ праотеческытъ си богове, не бы ли са показало че са подлагамъ на надѣждата за обѣщанный рай, или на заплашванъето или на страха отъ пѣкьла? Не, Олинее! нека бѣдемъ и двама единъ къмъ другыго милосърды и снисходителны, азъ да почитамъ чистосердіето ти, а ты, да съжелявашъ слѣпотата ми или душевната ми твърдость. Каквото съмъ правилъ тѣй и ще бѣдѣ награденъ, и сильтъkonto сѣ надъ насъ или която е надъ васъ нема да сѣдѣтъ съ толкови строгость челоувческото заблужденіе ако то не са е отклонило отъ свѣтостъта на цѣлѣта ѣ отъ непорочностьта на сърцето. Нека престанемъ да говоримъ за туй. Внимавай! чувашъ ли какъ влачатъ единъ труъ презъ тѣсвыя входъ? тѣй ще стане и съ нашата плътъ.

— О раю! о избавителю міра! виждамъ въ вече! извика Олинее съ неспоканна ревность и съ рѣдѣ прострѣны къмъ небесата. Не треперѣ, не. радвамъ са даже като гледамъ вече разрушеніето на затвора на душата си!

— Главкъ си наведе главата и оставаше безмѣлвенъ. Той разумѣ добръ че доблестъта на другаря му много различаваше отъ неговата. Езычникътъ не са боеше, а христіанинътъ са и радваше.

Изведнажъ вратата са хлопнахъ, и на тѣхнытъ тѣ на затвора са отразя блѣсъкъ на копія.

— Главке, аѳинянинне! настанѣ минутата, левѣтъ та чака, чу са единъ чистъ и остъръ гласъ.

— Готовъ съмъ, отговори Главкъ. Дай ми другарю и брате послѣднето цѣлованіе, благослови ма и сбогомъ!

Христіанинътъ раствори рѣдѣ, и като прегърнѣ младия езыч-